

LOŽ DUCHŮ

MRTVÉ

ZÁCHRANNÁ MISE

TICHO

NEVÝSLOVNÁ HRŮZA

S. A. BARNES

„Vesmírný horor jako stvořený
pro fanoušky *Veřelce* a *Horizontu události*.“

KENDARE BLAKE, autorka bestsellerové série *Temné koruny*

MRTVÉ TICHŮ

Copyright © 2022 by S.A. Barnes

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2023

Cover © Katie Klimowicz, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3808-3 (pdf)

S. A. Barnes

MRTVÉ TICHO

přeložil Jan Kozák

FOBOS

*Mámě a tátovi,
kteří mi dovolili číst, co jsem chtěla,
pokud jsem je nebudila nočními můrami.
Vidíte? Říkala jsem, že se to vyplatí.
A ještě jedna věc: Můžete mi nechat rozsvícené světlo
v koupelně?*

1

NYNÍ

Mírová a rehabilitační věž Verux, Země, 2149

Znovu mi třesčí hlava. Od týlu lebky až po pravou stranu čelisti se mi táhne doběla rozžhavená čára bolesti a z druhé strany společenské místnosti na mě mává mrtvý muž. Rukou zběsile šermuje v gestu „Pojď sem!“, oči vytřeštěné panikou.

Odhodlaně odvrátím pohled od halucinace a znovu se snažím zaměřit svou pozornost na živé návštěvníky za poškrábáním a otlučeným plastovým stolem.

„Promiňte, co jste říkal?“ Jazyk mi připadá tlustý a těžkopádný. To jsou ty léky.

„Řekl jsem, že jste nám lhala.“ Reed Darrow se netrpělivě nakloní dopředu. Hned za ním projde starší manažerský typ v černém obleku a s historickými hodinkami. Se zamyšleným, přesto stále odmítavým výrazem dohlíží na náš rozhovor.

„V čem?“ Jsem zmatená. V dnešní době není lhaní nic těžkého, ale vůči Reedovi, mladšímu vyšetřovateli z oddělení kontroly kvality Veruxu, jsem téměř vždy upřímná. Od té doby, co mě před třemi týdny předal do péče Veruxu pátrací a záchranný tým z lodi *Raleigh*, se tu zastaví každých pár dní.

Max Donovan, můj další návštěvník, si hlasitě odkašle. „Verux ti chce pomoci. Ale aby se tak stalo, musíš nejdřív ty pomoci nám.“ Povzbudivě na mě kývne; jeho důvěrně známý obličej je zbrázděný vráskami, na něž jsem si ještě nezvykla.

Když jsem ho viděla naposledy, byl jen vyšetřovatelem mého zaměstnavatele, ale teď je zřejmě šéfem celého oddělení kontroly kvality. To je také mimo jiné důvod, proč mi tyká.

„Řekla jsem vám všechno, co si pamatuji.“ Fraktura její lebky je podle lékařů z Věže zahojená. A během měsíc trvající zpáteční cesty na Zemi mě zdravotnický personál z lodi *Raleigh* testoval na všechny viry, bakterie a parazity pod tímto sluncem, nemluvě o všech „výzkumných“ diagnostikách a zákrocích v posledních třech týdnech ve Věži. Výsledky jsou vždy stejné – vidiny, bolest a ztráta paměti jsou pravděpodobně psychického, nikoli fyzického původu.

Reed mě ignoruje. „Víte, někteří lidé si myslí, že než jste vzala ten únikový modul, zavraždila jste svou posádku kvůli většímu podílu na nálezném.“

Ztuhnu a ruce se mi sevřou, jak odolávám nutkání praštit ho.

„Pak jste se zpět sem svezla stopem s týmem *Raleighu* a vsadila jste na to, že vám celou tu historku o amnézii a psychickém zhroucení zbaštíme a budete se moci schovat ve Věži.“ Máchne rukou, jako by si ze vzduchu vyčaroval nějaký obraz.

Mírová a rehabilitační věž Verux je odkladištěm všech zlomených a poškozených. Včetně mě. Verux má víc lodí, víc posádek pracujících ve vesmíru než kterákoli jiná korporace. A někdy se neotevřou dokovací svorky. Někdy lidé nezvládnou izolaci, která trvá ve vesmíru roky. Někdy únik chladicí kapaliny kontaminuje kyslík a zabije mozkové buňky dřív, než se to podaří napravit. Průšvihy se holt stávají. Někdy se to stane i vám. Někdy, i když si to nepamatujete.

Ztěžka polknu, hrdlo mám úplně vyprahlé. „Moje posádka je... mrtvá, ale já jsem je nezabila.“

„Jste si jistá, že se chcete držet téhle historky?“ otázka se Reed se strohým úsměvem. V ruce drží složený kus papíru – skutečný papír, což znamená, že pochází z nejvyšších pater Veruxu. „Sledovali jsme K147.“

Už jen při vyslovení názvu sektoru mě zamrazí. Tam jsem přišla o všechno.

„No a?“ zeptám se.

„Máme tu pohyb, Claire,“ řekne Max jemně.

To není možné. Rty mi ztuhnou a v uších mi začne hlasitě hučet. „*Aurora!*“ zašeptám.

Max přikývne.

„Vaše loď duchů je v pohybu, Kovaliková,“ rýpne si Reed se samolibým uspokojením.

Max se nakloní na židli dopředu, aby se mi podíval do očí.

„Možná je načase, abys nám všechno řekla znovu. Pěkně od začátku.“

2

TEHDY

Sektor K147, před dvěma měsíci

Mám povolený šroubek. Někde.

Úžasné. Žijeme na jiných planetách a měsících už sto let a vesmír navštěvujeme ještě déle, přesto dokáže maličký kousek kovu se špatně pasujícím závitem všechno podělat.

„Jak to tam jde, Kovaliková?“ Vollerův hlas pronikne tichem mé helmy a přehluší jemné a uklidňující šumění kyslíku. Nějak mi tu zní hlasitěji než naživo.

Ignoruju ho.

„Kovaliková,“ prozpěvuje si mé jméno, „haló?“

„Vše v pořádku. Lepší by bylo, kdybys byl zticha a nechal mě soustředit se.“ Popadnu šroubovák visící na úvazu s nářadím připnutém k mému skafandru.

Povzdechne si, až to skoro zní jako rozmrzelé kňourání. „*Lourdes* říká, že máme pořád kolísání signálu, VT. A jestli brzy nevyrazíme, zmeškáme setkání s tahačem.“ Jako bych o těchto věcech jakožto vedoucí týmu nevěděla. Ale Voller na druhou stranu vyniká konstatováním zřejmých věcí a je přitom mimořádně otravný. Po šestadvaceti měsících strávených v těsných prostorách jsem ochotná ho za to zavraždit, stejně jako za chrápání, které se rozléhá větracími otvory do mé kabiny a nedá mi spát.

Bohužel je to dobrý pilot.

Nevyšímám si ho a soustředím se na kontrolu hardwaru majáku, hlavně tam, kde jsme spojili nový se starým. Aktualizace softwaru se dají nahrát přes signál odkudkoli, ale hardware? – Hardware vyžaduje práci rukou. A i s léty praxe a rukavicemi určenými pro jemnou manipulaci to vyžaduje soustředění. Ulomíte někde kousek něčeho nebo ztratíte příliš mnoho šroubů a je z toho rázem celá operace, než dostanete náhradní díly až sem, na okraj Sluneční soustavy.

Ne že by nějaké náhradní díly existovaly, protože toto je poslední maják. Nejen pro toto turné nebo tento sektor, ale úplně, *úplně* poslední. Tedy aspoň pro nás. Až bude příště komunikační síť – síť majáků v celé Sluneční soustavě určená k posílení přenosů mezi loděmi a koloniemi pro prakticky okamžitou komunikaci – potřebovat modernizaci, bude to celé řídit stroj Veruxu SmarTech.

Stroj pravděpodobně ztratí méně šroubů.

Jenže nulová potřeba údržbářů komunikační sítě znamená i nulovou potřebu vedoucích údržbářů komunikační sítě. Nebude mě tu třeba.

To je ono. Naposledy, co jsem tady. Nejen jako VT, vedoucí týmu, ale jednou provždy. Už žádný klid a ticho rozlehlé prázdnoty. Už žádné nekonečné pole drobných hvězdiček, které mě obklopují. Už žádná loď s jasnými světly, která by mě lákala zpátky ze tmy.

Zapudím tu myšlenku hluboko. *Hodně* hluboko.

Možná je to přijímač. Posunuji ruku po kovové nosné konstrukci, přetahuji se podél ní na druhou stranu a snažím se přitom nezamotat. Úvazy k majáku a k naší lodi, čmuchadlu komunikační sítě zvanému „L1N4-LINA“, mě jistí, abych neodplula, ale zároveň jsou jako osina v zadku.

Utáhnu každý šroubek, který najdu, a nakonec mi zapraská komunikační kanál. „Máš to, VT,“ řekne Lourdes, moje komunikační specialista. Její chraplavý hlas mi zní v uchu jemněji. „Teď tě vytáhneme nahoru. Pojď zpátky z té zimy.“

Jemné škrubnutí za červené lano od LINY mi prozradí, že někdo je u ovládání kabelu a je připraven mě na můj signál

přítáhnout. Nejspíš Kane, můj mechanik a zástupce. Nemá rád, když na mechaniku LINY sahá někdo jiný, a to ani když jde o něco tak jednoduchého, jako je naviják. „Všechno se může rozbít,“ říkává. A opravy se tady dají provádět jen v omezené míře.

Ne že by na tom teď záleželo. Jsem si docela jistá, že LINA bude stejně sešrotována, až skončíme. Byla stará, už když jsem ji zdělila s tímhle sektorovým úkolem. Otlučená, poškrábaná, páchnoucí po přehřátém kovu, s podělaným těsněním přechodové komory, které je docela fuška udržovat a vyspravovat tvrdou pěnou na plný úvazek, dokonce i když ho Verux vymění za stejně mizernou náhradu pokaždé, když dokončíme práci.

Ale LINA je domov.

Po odpojení modrého lana od konstrukce majáku opět připevním jeho vzdálenější konec k určenému poutku na skafandru. Prsty v rukavicích se přitom otírám o karabinu, jež mě spojuje s červeným lanem, s LINOU a s budoucností, kterou už nemám.

Celý život jsem netoužila po ničem jiném než být tady. Pryč od všech. V tom je krása vesmíru. Tady venku nic není. Jistě, hvězdy, planety a komunikační majáky, ale žádní lidé.

A to všechno... teď skončilo.

Na chvíli se nad tím zamyslím, zatímco se mi ruka vznáší nad západkou. Bylo by to tak snadné: odklopit pojistku, odháknout se od lana a prostě se... odstrčit. Odplout. Nakonec bych se musela rozhodnout, jestli umrznu, nebo se udusím, protože mi dojde štáva ve skafandru, ale byla by to *moje* volba. Moje volba tady mezi hvězdami, vzdálenými třpytivými planetami a absolutním tichem vesmíru.

„Kovaliková?“ zeptá se Kane. „Jsi připravena?“

Ne, nejsem. Nejsem předurčena k tomu, abych byla na straně špíny. Ne na dlouho a rozhodně ne navždy. Bez lodi jste v pasti. Když se nemůžete dostat pryč, dějí se špatné věci. Jen při pomýšlení, že budu znovu trvale připoutaná ke gravitaci a obklopená tolika lidmi, se mi zrychluje dech.

Hádám, že to znamená, že nejdřív dojde nejspíš k udušení.
„Vedoucí týmu Kovaliková, slyšíš mě?“ opakuje Kane a jeho hlas nabývá na naléhavosti.

„Claire?“ vmísí se do hovoru Lourdes.

„No tak, Kovaliková.“ Vollerův hlas zní podrážděně. „Na *Ginsburgu* na mě čeká zrzka a balíček skotské. Jen proto, že nezvládáš –“

„Drž hubu, Vollere!“ zpraží ho Kane.

Prsty se mi zastaví na pojistce.

„Kovaliková. Nehýbej se. Jsem na cestě,“ dodá.

Zrak se mi zamílí slzami, které rozmažou hvězdné pole do všeobecné mlhy. Samozřejmě že by mě Kane nenechal jen tak odejít. Postaral by se, aby mě získali zpět, jako gumovou kachničku vylovenou z vody ve vaně. V tom je dobrý. Nehledě na to, že kachna, ať už gumová, nebo jiná, nemá mimo vodu co dělat.

Trvalo by mu patnáct minut, než by se oblékl a prošel přechodovou komorou na sekundárním úvazu, a mezitím by podle standardního protokolu náš lodní deník všechno zaznamenával a odesílal do Veruxu.

Jedna věc by mohla být ještě horší než už nikdy nebýt tady nahoře, a to být zavřený v Mírové a rehabilitační věži Verux na Zemi. Na Floridě. Tedy v tom, co z ní zbylo. Tam společnost posílá všechna svá rozbitá vejce. Slyšela jsem, že když jste jednou uvnitř, už nikdy neodejdete a ani se už nikdy nepodíváte na hvězdy.

Zhluboka se nadechnu a zamrkám, abych si pročistila zrak.
„Ne,“ řeknu a přinutím prsty, aby se odlepily od úvazu. „Rozzumím. Vše ok. Jen chvilková... závada.“

„Jo, jasně,“ zamumlá Voller.

Ignoruju ho. „Připrav se, Behrensi.“

Kane začne navíjet lano a pomalu mě táhne do bezpečí, i když mám pocit, že je to přesně naopak.

* * *

„Co to mělo znamenat?“ zeptá se Kane, jakmile jsem venku z přechodové komory a svlékám si ochranný oblek. Pověším ho spolu s helmou na věšák, nad nímž je na zvlněném kousku magnetické pásky vyznačeno mé jméno. Je těžké nedívat se na ten pár vadné pásky – a na vše ostatní na palubě – s přehnanou sentimentální náklonností, prostě proto, že to brzy zmizí.

Vyhýbám se Kaneovu pohledu, když si přes tričko a kompresní šortky přetahuji kombinézu. Takhle jasné modré oči jsou dnes mimo staré filmy velmi vzácné a mám pocit, že Kane do mě vidí skrz naskrz.

„Nic.“ Prohrábnu si vlasy. Zpoceně blond prameny se mi lepí na čelo a visí mi do očí. Teď když jsem zpátky uvnitř, mi můj chvilkový úlet sebevražedné fantazie připadá hloupý a ubohý. Mohla jsem ohrozit celou svou posádku tím, že bych je donutila podniknout pokus o záchranu. Možná spolu vždycky nevycházíme, ale udržet je v bezpečí je moje práce. Práce, po které jsem tak zoufale toužila, až jsem uvažovala o tom, že se kvůli její ztrátě zabiju.

S rozpáleným obličejem se protlačím kolem Kanea a vystrčím hlavu přes zábradlí rampy, abych viděla na spodní palubu.

„Nysusi!“ zavolám.

Žádná odpověď.

„Nysusi!“ zařvu.

O vteřinu později se vykloní ze svého oblíbeného úkrytu, „kóje údržby serveru“, což je jen o málo víc než koutek s dveřmi poblíž strojovny. „Co je?“ mrkne na mě, ježaté černé vlasy rozčuchané, pohled zasněný a netrpělivý, pořád z větší části soustředěný na to, co dělal, než jsem ho zavolala. Nejspíš na něco na fóru.

„Jdeme na to?“ zeptám se.

Přikývne. „Banka je otevřená.“

Nevšímám si Kanea, který stále postává poblíž, otočím se a zamířím po rampě na naše primární patro a pak úzkou uličkou přes malou kuchyňku na můstek. Kane mě následuje, ale pomaleji, protože se musí mírně ohýbat, aby se nepraštil hla-

vou o strop. LINA je jako všechna čmuchaďla malá. Jsme plavidlo na krátkou dobu. Tahače nás vynášejí ven a vracejí zpět – obstarávají zásoby. Na palubě je místa tak akorát pro pět členů posádky: pilota, komunikátora, technika, mechanika a vedoucího týmu, a pro vybavení potřebné k naší práci.

Samotný můstek je sotva větší než ty staromódní vesmírné kapsle, které má Verux vystavené ve svém firemním muzeu. Je tu dost místa pro tři z nás najednou. Čtyři, pokud je někdo ochotný trčet ve dveřích. Ale jsou tu sedadla jen pro komunikátora, pilota a mě, vedoucí týmu. Já stejně většinu času stojím.

„Stav?“ zeptám se Lourdes, která sedí v křesle u komunikační tabule, s jednou stranou sluchátek přitisknutou k uchu. Tmavé kudrlinky jí opět narostly v místě, kde si je oholila, a vlasy má spletené do copu na jednu stranu, aby jí nezacláněly na oblíbené straně pro poslech.

Otočí se a podívá se na mě; její výraz je opatrný. Na snědé pleti se jí leskne tenký zlatý náhrdelník, uprostřed kterého je malá zlatá kapsle s pevně srolovaným útržkem písma. Její verš, který jí přidělila církev. „Zrovna zkouším naladění a spojení. Jsi si jistá, že jsi v pořádku?“

„Jsem v pořádku,“ odvětvím ostřeji, než jsem chtěla.

Překvapeně zvedne obočí a oči se jí rozšíří bolestí. Raději ustoupím.

„Jen se mi trochu zatočila hlava...“

Voller, rozvalený v křesle za řídicími přístroji, s rozepnutými bezpečnostními pásy, které se táhnou po podlaze, se pootočí, abych viděla, jak koulí očima.

Lourdes začne něco říkat, ale pak se zahledí do dálky a přitiskne si ruku na sluchátko u ucha.

„Měli bychom si promluvit,“ řekne mi Kane ve chvíli, kdy se vynoří z chodby, jako by tam Lourdes a Voller vůbec nebyli. Ale i kdyby nebyli, tohle není rozhovor, na který bych byla zvědavá.

Ignoruju ho a podívám se na Vollera. „Můžeme jít na to?“

„Jakmile dáš pokyn,“ řekne a zakřupe klouby prstů. Je to jeho signál v pokeru. Nehraju s nimi, ale sledovala jsem je

dost často, abych to věděla. Tohle dělá, když má slušný list. Je netrpělivý, dychtivý.

Kane přistoupí blíž. „Kovaliková –“

„Nic to nebylo,“ přeruším ho a snažím se, aby to znělo jako pravda. „Děláš si předběžnou prohlídku?“

„Hele, lidi,“ ozve se Lourdes, „myslím, že něco mám.“

„Jo, Kane, nic to nebylo,“ prohodí Voller posměšně. „Jestli se tady Kovaliková chce stát trvalou obyvatelkou K-prdele-uprostřed-ničeho-147, kterou má akorát na starost –“

Zabodnu do něj pohled. „Takhle jsem to nemyslela –“

„Drž hubu, Vollere!“ vyhrkne Kane současně. „Já jsem určený zdravotník –“

„... kterej si to chce rozdat s touhle ujetou vedoucí?“ napoví Voller.

V šoku ztuhnu.

„Dávej si bacha na tu svoji držku,“ řekne Kane ostře.

„Proč se jí pořád zastáváš?“ ptá se Voller. „Nejsme skutečnej tým. Všichni jsme se prostě zasekli na posraným úkolu na poslední štaci.“ Střelí po mně znechuceným pohledem. Očividně jsem součástí zmíněné „posranosti“. „Kdo by sakra žádal o stálý přidělení zrovna sem?“

Voller se nemylí. Za normálních okolností je to osmnáctiměsíční nebo delší štace, bez přestávek, bez blízkých kolonií, které byste mohli navštívit, nebo bez možnosti spát ve vlastní posteli. Nikdo nikdy *nechce* být přidělen do nejvzdálenější sekce komunikační sítě, L52 až K147.

Nikdo. Samozřejmě kromě mě.

Když jsem se před osmi lety stala vedoucí týmu, požádala jsem o tuto sekci a Verux se nemohl dočkat, až mě tu vysadí. Čímž jsem si asi získala určitou pověst. Jenže tady je větší volnost: nikdo se tu nedívá a na každý turnus většinou dorazí nový tým, což mám radši. Dokonce i s bonusy se málokdy stane, že by se lidé dobrovolně hlásili na štaci L až K.

Tentokrát to platilo dvojnásob. Protože je to naposledy, turnus je ještě delší než obvykle. Šestadvacet měsíců, a pár dní může ještě přibýt, zatímco provádíme poslední kontroly

a drobná vylepšení – poslední lidské ruce, které se dotknou majáků, než je převezmou stroje.

Kane vzal ten úkol jen proto, že potřeboval víc peněz. Voller tu skončil automaticky, protože všechny lepší sektory obsadili piloti, kteří se permanentně neksichtí, piloti bez podezření na poruchu osobnosti. Lourdes je ještě zelenáč, právě skončila výcvik a je nucena jít tam, kam ji společnost pošle. A Nysus? – No, Nysus je Nysus. Je mu jedno, v jaké sekci jsme, hlavně že má přístup na fórum.

„Projev trochu úcty,“ řekne Kane. Protlačí se kolem mě a zůstane stát nad Vollerovým křeslem. „Ty tady nevelíš.“

„Možná bych měl,“ odsekne Voller vzdorovitě a jeho pohled se přesune na mě, čímž mě vyzývá, abych něco řekla.

Měla bych se do toho vložit – ukončit to, než dojde k fyzickému konfliktu. Kane má pravdu: teoreticky jsem to *já*, kdo tu velí. Aspoň ještě chvíli to tak bude. Ale zdá se, že se nedokážu přimět k řeči. Jako by mi zanechání toho úvazu na místě vzalo poslední zbytky energie a já už nemám co dát. Kromě toho, jaký to má smysl?

„Hej!“ vykřikne Lourdes, čímž upoutá pozornost nás všech. „Říkala jsem, že asi něco mám.“

Po chvíli Kane ustoupí, aby se postavil vedle mě, ale tváře má pořád zrudlé vzteky. Když se do věci vloží Kane, obvykle zvítězí chladnější hlava – jeho. Obvykle.

Podle mých zkušeností je na konci turnusu napětí vždycky vysoké, ale ti dva si šli po krku téměř od chvíle, kdy se mnou na začátku svého úkolu vstoupili na palubu. Kane má sice na starost motor a fungování LINY, ale Voller je ten, kdo ji řídí. Jsou neustále v konfliktu: jeden spravuje tělo, druhý mozek.

„No výborně,“ řekne Voller Lourdes a rukou si uhladí po mačkané tričko. Na dnešním tričku má nápis „FUCK ME“ se smajlíkem vyplazujícím jazyk. Nedokážu říct, jestli je to myšleno jako pozvánka, nebo jako nadávka. Jak znám Vollera, nejspíš obojí. „Aspoň můžeš dělat svou práci. Můžeme už jít?“

Lourdes ho ignoruje. „Je to automatický nouzový signál. Myslím...“ řekne. „Jeden z těch opakujících se majáků R5.“

Můj zájem malinko ožije, což mě překvapí. „Tady venku?“ zeptám se. Tady venku nic není. Všechny průzkumné lodě Veruxu by měly být daleko mimo dosah, dokonce i s modernizovanou sítí. Ledaže by se některá z nich vrátila dřív.

„Ale je to divné: Žádné jméno lodi, žádná osobní zpráva, žádné další údaje. Jen souřadnice a předprogramované SOS. A nevysílá to na nouzovém kanálu.“ Lourdes se odmlčí. „Aspoň ne na nouzovém kanálu, který teď používáme.“ Zamyšleně svraští čelo, otočí se na křesle a vezme do ruky tablet. Prsty přejíždí po jeho povrchu a zadává dotaz.

„Je to jen ozvěna. Stará data. Nejspíš s tím má něco společného nový hardware,“ řekne Voller znuděně.

„Nysusi?“ zeptám se do vzduchu. „Posloucháš mě?“ Trvalo mi na tomhle turnusu jen pár dní, než jsem si uvědomila, že můj geniální, ale introvertní technik zapojil vnitřní komunikační kanály na můstku a ve společných prostorách tak, aby zůstaly trvale zapnuté. Vždycky slyšel, co se děje, i když se rozhodl nereagovat.

„Je to... možné,“ odvětví Nysus po chvíli. Jako vždy to zní odtaziťe, roztěkaně. Jako by se nacházel na úplně jiné lodi než my ostatní a zastihli jsme ho v nevhodnou chvíli. „Upgrade umožňuje síti zachytit slabší signály. Mohlo by se stát, že tu máme překrývání signálů, rozmazání.“

„Vidíte? Říkal jsem vám to. Falešný signál.“ Voller se otáčí v křesle, vyťukává souřadnice a motor se s hukotem, který cítím přes palubu, rozjíždí z volnoběhu. „Jdeme na to. Čekají nás větší a lepší věci. I tebe, Kane.“

Kane, opřený o přepážku, mu ukáže vztyčený prst.

„Nebo to může být tím, že jsme zachytili signál z lodi ve větší vzdálenosti, než jsme očekávali. Nový hardware je o sto dvacet procent účinnější,“ doplní Nysus.

Voller zasténá.

Bezdůvodná naděje ve mně zažehne jiskřičky čirého zoufalství. „Pokud je to naléhavý případ, jsme povinni pokusit se poskytnout pomoc,“ promluvím po chvíli a snažím se, aby to znělo normálně, jako by to nebyl odklad poprav, na kterou jsem už rezignovaně čekala.

„Ne, ne, ne.“ Voller se otočí na sedadle a zabodne prst svým směrem. „Vím, na co myslíš. Jestli zmeškáme setkání s *Ginsburgem*, uvízneme tu ještě další měsíc. Bez příplatku. To, že *ty* nemáš kam jít, že tě vykopli z dopravy, abys do konce života trčela v kanceláři, jako nějaká bývalá rádoby kapitánka, neznamená, že to platí i pro nás ostatní.“

Jeho slova zazní v malém prostoru hrozivě hlasitě. Není to nic, co by už Kane, Lourdes ani Nysus nevěděli, ale slyšet tyto fakty vyslovené nahlas přináší novou úroveň ponížení.

Stud mi rozpaluje tvář a já se nedokážu podívat Kaneovi do očí. Kdyby potřeboval další důkaz toho, o čem jsem uvažovala tam venku, na své poslední vesmírné procházce...

„Říkám, že když to není na nouzovém kanálu, není to nouzové.“ Voller zvedne ruku. „Kdo souhlasí?“

„Vollere...“, začne Kane a znechuceně zavrtí hlavou.

„Až na to, že tohle není zatracená demokracie,“ řeknu a sama se překvapím horlivostí svého tónu. Nejsem z těch, kdo by někomu vnucoval svou autoritu. Nikdy jsem netoužila být vedoucí týmu a tato pozice je jen vedlejší účinek mé touhy zůstat tady co nejdéle.

Kane trhne hlavou a otevře překvapeně ústa.

„Vlastně,“ ozve se Lourdes, „myslím, že to *je* nouzový kanál.“

„Ale vždyť jsi právě řekla –,“ začne Kane.

„Jen to není ten, který používáme teď,“ řekne Lourdes. „Jsou na starém kanálu.“ Pozvedne svůj tablet. „Vyhledala jsem si to. Když Verux provedl poslední velkou modernizaci, poté co odkoupil CitiFuturu, změnil označení nouzového kanálu. Před patnácti, možná dvaceti lety. Ještě před naší dobou.“

Před *jejich* dobou, ale ne před mou. Možná ani před Kaneovou ne. Je, myslím, jen o pár let mladší než já a před patnácti lety mi bylo osmnáct a odcházela jsem ze skupinového domova sponzorovaného Veruxem a nastupovala na palubu svého prvního veruxáckého čmouchadla na výcvikovou misi.

„To si pamatuji,“ řeknu. „To sloučení.“ Byla to tehdy velká novinka i v domově.

Nysus se ozve. „Má pravdu.“

„Proč by někdo používal starý kanál?“ podiví se Kane.

„Nejsem si popravdě jistá, že jde o záměrné rozhodnutí. Totiž, učili jsme se o tom ve škole. Automatické tísňové majáky jsou... automatizované. Spustí se podle programu. Starý kanál, nový kanál.“ Lourdes pokrčí rameny. „Prostě to znamená, že je tam venku někdo pěkně daleko a má pořádně starý hardware.“

To vylučuje průzkumnou loď Veruxu. Všechny byly špičkové, když před několika lety odletěly.

„Jak daleko?“ zeptám se.

„Podle těchto souřadnic? – V Kuiperově pásu určitě,“ odpoví Lourdes. „Nějakých devadesát hodin od naší současné polohy.“

„Tak to ne,“ řekne Voller a zavrtí hlavou. „V žádném případě. To je opačný směr, než potřebujeme, abychom se setkali s *Ginsburgem*, a po čertech mimo naše pásmo.“

„To není *ničí* pásmo,“ připomenu mu. Poslední z komunikačních majáků se zastaví daleko před pásmem asteroidů. Je to takřkajíc konec cesty. Jen hromada kamení, ledu a trpasličích planetek, které jsou příliš malé na to, aby byly zajímavé. Miliardy kilometrů od všeho ostatního. Což v tuto chvíli nezní tak špatně.

„Přesně tak,“ odsekne Voller. „Je to uprostřed zasraného ničeho a je to nebezpečný. Byli bychom mimo zmapovaný a označený prostor, a tam se vznášejí různý náhodný sračky. Společnost nechce, aby se v tom motal tým údržby komunikační sítě. Jestli si děláš takový starosti se signálem, kontaktuj dispečink a řekni jim, ať pošlou někoho jinýho.“

„Bude ale trvat měsíce, než sem dostanou další loď,“ podotkne Lourdes. „Jestli budou muset vypustit –“

„Nevypustí nic,“ přeruší ji Voller. „Říkám ti, že je to falešný signál.“

Hluk jejich hádky zhoršuje stálé zvonění v mém levém uchu. Na té straně slyším hůř. Nemoc z dětství. Jediné zvuky, které se ozývají hlasitě a zřetelně, jsou věčné hučení a praská-

ní v uších. Lékaři Veruxu se to v dětství snažili napravit, ale jediné, co se jim povedlo, bylo, že tinnitus je ještě hlasitější a zřetelnější. Chtěli to zkusit znovu, ale já jsem skončila.

Lourdes se v křesle napřímí a přehodí si přes rameno spletené koncečky vlasů. „Takže ty jsi teď odborník na komunikaci, Vollere? Je to tak?“

„Ale no tak – vždyť jsi vlastně jen pitomá praktikantka a –“
„Dost,“ řeknu ostře.

Všichni tři se na mě podívají a já cítím, že na otevřeném Nysusově kanálu panuje napjaté ticho.

„Někdo má potíže. Jsme povinni pokusit se poskytnout pomoc. Kapitola pět, předpis třicet tři.“ Stejná pravidla samozřejmě také doporučují kontaktovat nejprve dispečink Veruxu, pokud je to vůbec možné. Ale nebylo by to první nařízení, které bychom tady, daleko od korporátních týpků, kteří vytvořili pravidla, aniž by kdy opustili pozemskou gravitaci, ignorovali. Také bychom měli být neustále v uniformě Veruxu a připoutaní. Jako by nás tady venku ještě někdo viděl. Jako by tu mohlo být něco, na co bychom mohli narazit. A pokud náš mikrogravitační generátor selže, budeme mít větší potíže, než by nám pomohly překonat bezpečnostní pásy.

Navíc když se obrátíme na dispečink, jen nás zdrží, aby získali povolení od jednotlivých vrstev vedení, a každá bude přehazovat odpovědnost jako horký brambor, dokud se nedostane k někomu, kdo bude skutečně ochotný rozhodnout. Pokud je někdo opravdu v nesnázích, počítá se každá minuta.

„Vollere, nastav kurz na souřadnice, které ti dá Lourdes,“ přikáží.

Voller otevře ústa, aby protestoval, a Kane vedle mě se napne. Ale já to zvládnou sama.

„Možná jsem jenom nějaká bývalá rádoby kapitánka,“ řeknu, „ale jestli chceš, aby ta tvoje nová lukrativní práce zůstala tvoje, budeš dělat, co ti řeknu, dokud se nevrátíme na *Ginsburg*. Možná je ti jedno, co si myslím, ale vsadím se, že tvůj nový kapitán, *skutečný kapitán*“ – jistě, můžu předstírat, že to označení nebolí – „bude mít jiný názor.“

Voller se zachmuřeným výrazem zavře se slyšitelným cvaknutím psu a pak se na křesle otočí čelem dopředu.

Lourdes po mně střelí úsměvem. Je to hodná holka. S lepší budoucností než my všichni. A já jsem ráda, že jsem se toho při svém posledním turnusu mohla účastnit, když už nic jiného.

„Dobře, dej mi vědět, až budeš připravený,“ řekne Vollero-vi s přehnanou trpělivostí.

Čekám na jeho odpověď pro případ, že by se ji pokusil popostrčit. „Holka, já jsem se připravenej narodil,“ řekne nevrle. Ale jeho ruce bez zaváhání přelétnou po ovladačích.

Lourdes zakoucí očima, ale odříká souřadnice.

Odvrátím se a zamířím do své kajuty. Už teď mi tu připadá příliš... těсно. Příliš mnoho lidí, příliš mnoho emocí. Nemluvě o pocitu, že jsem právě o vlásek unikla gilotině.

Voller měl pravdu: možná jsem si právě vysloužila další měsíc tady. Ale na konci toho měsíce už nebude žádné pokračování, žádný tajemný signál, za kterým by se dalo jít.

Skončila jsem. Po tomhle už žádná loď, žádné jasné body hvězd na věčně černém pozadí, žádná další kontrola.

A všude *lidé*.

Při té myšlence mi panika znovu hrábne po žebrech jako drápy.

Budu si muset najít místo k životu. Nějakou malou kóji o velikosti skříně, kterou budu nazývat „domovem“ a kde budu moci příštích třicet let slyšet kašláním sousedů, zatímco budu pendlovat upoceným, přeplněným veřejným tranem mezi „domovem“ a pracovním stolem s tisíci stránkami otupujících školicích příruček, které budu muset procházet a opravovat na základě svých „letitých cenných zkušeností“. Je mi teprve třiatřicet, skoro čtyřiatřicet, a mám pocit, že můj život skončil.

Kane mě sleduje. Cítím ho za sebou, tu jeho otázku, dřív než ji vysloví. Zastavím se na prahu maličké kuchyňky. Ve vzduchu ještě čichám pomerančovou vůni Lourdesina čaje.

„Řekla jsem, že jsem v pořádku,“ prohlásím. Když se teď otočím, Kane bude pár kroků za mnou, ruce složené na hru-

di, čelo svraštlé obavami. Za patnáct let jsem pracovala s osmi různými posádkami, třiceti šesti různými členy týmu. Někteří byli zkušenější než jiní. Někteří... náročnější. Zůstalo to na posledním týmu, na mém posledním turnusu, abych se v něm vypořádala s jediným člověkem, který měl za celou tu dobu lepší detektor keců než já i morální zábrany ho použít.

„Nevěřím ti,“ řekne Kane tiše. „Promluv si se mnou.“

Díky dodatečnému výcviku v pozici našeho zdravotníka toho o mně ví víc než kdokoli jiný na palubě. O to horší by měla být komunikace s ním. Lidé, kteří slyšeli můj příběh, si obvykle nemohou pomoci a zírají na mě s odporem nebo se směsicí lítosti a zvědavosti, kterou vnímáte jako zneuctění. Ale Kane je jiný.

Zmítám se mezi nutkáním rozčítit se, odstrčit ho a posílit své dlouho strážené hranice a touhou postavit se mu tváří v tvář, otevřít ústa a nechat slova vytrysknout. To druhé mi připadá jako fyzická síla, která mi tlačí na vnitřnosti. Víím, že by mě vyslechl; pozorně na mě upírá svůj pohled.

Jen při té představě se mi sevře hrud' a zahřeje se emocemi.

A to se nesmí stát.

Mohla bych to svádět na délku tohoto posledního úkolu nebo na tu podělanou zranitelnost, kterou přináší vyhazov z jediné práce, kterou jste kdy milovali. Možná bych tohle spojení cítila ve vztahu ke komukoli s milou tváří a chápavým uchem, kdo by byl náhodou nablízku v nadcházejícím nejhorším okamžiku mého života.

Ale je to něco víc. Za posledních pár let jsem několikrát slyšela Kanea a jeho dceru mluvit na videochatu. Vřelost a náklonnost v jeho hlase ve mně vyvolávaly silnou a nebezpečnou bolest.

Díky Kaneovi se cítím jako *někdo*. Díky němu *cítím*.

Ježíši. Existuje něco silnějšího, nebezpečnějšího než tohle?

Sevřu roztrřesené ruce v pěst a snažím se nevnímat vlhký pot na dlaních. „Nemám co říct a máme práci, kterou musíme udělat.“ Co na tom, že součástí Kaneovy práce je kontrolovat

nás. Zvláště když se zdá, že jeden z nás má tendenci odstrčit se do nicoty.

Kane si povzdechne. „Claire, někdy mě děsíš k smrti, víš to?“

Polekaně se k němu otočím. „Proč?“

Pozorně si mě prohlíží a já se přinutím zůstat pod jeho pohledem klidná. „Je normální, že tě trápí, že se věci mění, a že se bojíš, co přinese budoucnost. Ale ty?“ zavrtí hlavou. „Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by byl tak odhodlaný dokázat, že je mu to jedno. Je to děsivé.“

Kaneova slova zasáhnou měkké místo v mém nitru s rychlou a bolestivou přesností, jako rána do hlavy, až se zapotácím. Zuby mi scvaknou okraj jazyka a vytrysknou mi překvapené slzy.

Přesto narovná ramena a zvednu bradu, abych se mu postavila čelem. „Tak to je asi dobře, že už to nebudeš muset snášet dlouho.“

„Claire...“ začne. „Tak jsem to nemyslel –“

„A je mi jedno, jak jsi to myslel,“ odseknu. „Vidíš? Měl jsi pravdu.“

Kane sevře čelist a jeho tváře zaplaví tmavě rudá barva.

„Spoj se s Nysusem a zjisti, jestli spolupracuje s Lourdes a sleduje ten signál.“ Blbý úkol, protože ani vzteklí psi, ani reinkarnace jeho osobního hrdiny Berkeleyho Bluea by nedokázali Nysuse udržet stranou od záhadného signálu – přesto úkol.

Odvrátím se od Kanea a zrychlím krok. Snažím se ignorovat nejen jej, ale i podivnou směs hrdosti a bolesti, která se ve mně vzedme. Hrdosti, že se mi ho podařilo aspoň částečně oklamat; bolesti, protože jsem pořád tak nějak očekávala, že tu hru prohlédne.

3

„Jsme tady,“ ozve se Voller z interkomu v mé kajutě o devadesát čtyři hodin později. „Očekává nás tu spousta prázdného prostoru, VT.“ V jeho oznámení slyším víc než jen náznak škodolibé radosti.

Bodnutí ze zklamání v mém nitru není nečekané. Objasníme zdroj signálu, označíme ho jako ducha a zamíříme na místo setkání s *Ginsburgem*. Možná se ještě stihneme vrátit, abychom se s nimi svezli, pokud na nás počkají.

Zpátky k ničemu.

Otevřená úložná bedna u nohou mé postele zabírá veškerý prostor na podlaze. Přelezu přes postel, abych dosáhla na vypínač interkomu na stěně, a cvaknutím otevřu kanál, abych odpověděla. „Jo. Už jsem na cestě.“

Mám už skoro všechno sbalené. Nemá smysl s tím čekat, až dorazíme ke *Ginsburgu*, a pak muset spěchat. Dokončím skládání deky – její okraje jsou bez ohledu na počet praní potřísněné a špinavě rudé a roztrhané k neopravení – a opatrně ji zastrčím do otevřené bedny. Tenhle kousek je, pravda, svým stářím a stavem trochu nechutný. Ale je to jedna z mála věcí, které ještě mám, která je moje, skutečně moje. Daroval mi ji někdo, kdo mě znal a měl rád, a ne cizí člověk s dobrými úmysly. V jednom rohu je ve dvou dokonale rovných rádcích vyšité mé jméno a číslo habu, obytného prostoru základny. Moje máma byla lékařka sponzorovaná Veruxem – jedna z mála doktorek na Ferrisově předsunuté

základně – a tam mohla své šicí dovednosti rozvíjet až téměř k dokonalosti.

Tato základna, která ještě nebyla ani plnohodnotnou kolonií, byla drsným místem. Nic víc než řada vzájemně propojených obytných modulů Veruxu a zoufalí lidé, kteří se snažili nějak vyžít, aniž by jim jejich firemní sponzor jakkoli výrazně pomohl. Ale pokud by Ferris přežil mezník deseti let a mezi tím by na Marsu založili osídlení a doložili tím udržitelnost svého úsilí, pak by tam Verux vpadl a nárokoval si pro sebe další kolonii.

„Za své věci si budeš muset zodpovídat sama,“ řekla mi, když jsme se tehdy přestěhovaly na Ferris. Bylo mi pět let a rok předtím mi zemřel otec. Ze zoufalství vzala to nebezpečné, ale velmi dobře placené místo. Tátovu smrt jsem zřejmě nezvládala dobře. Navíc medboti byli už v té době levnější a považovaní za spolehlivější než praktičtí lékaři, které na Zemi nahrazovali. Podle nějakých pochybných statistik dělali méně chyb. (Ačkoli když se spletli, úplně to zmastili: představte si robotický ekvivalent pálkaře, který se rozmáchne po míčku tak silně, že se roztočí v kruhu, když se pálka netrefí. Na rozdíl od nahrazených lidí jim chybělo nápadité myšlení a tvůrčí schopnost řešit problémy.) „V habu není dost místa na to, aby všichni nechávali svoje věci jen tak ležet. Mají tady pravidla.“

Snažila se mě varovat, ale já jsem ještě nebyla dítě kolonie – pořád jsem byla rozmazlená pozemšťanka, zvyklá na luxus, že všude je dýchatelný vzduch a že mám kam jít, i kdyby to mělo být jen na přeplněný chodník venku.

Matka mě zachránila; věnovala péči o mě poslední chvíle svého života. A snažila se zachránit i všechny ostatní. Nejspíš by to byla dokázala, kdyby měla víc času – Verux z jejího zachráněného výzkumu nakonec vyvinul nové, účinné (a drahé) antivirotikum.

Ale já jsem jí to zkazila.

Našlapuji bosá chodbou, pod prsty a mezi prsty mi stále ulpívá štěrkovitá půda ze skleníku, a zastavím se při pohledu na lesklou

modrobílou výstražnou pásku nataženou přes přechodovou komoru vedoucí do sousedního modulu, pásku, která se jemně třepotá ve vánku ze vzduchového recyklátoru. Slovo „karanténa“ se vlní, jako by bylo živé.

Zavrtím hlavou a nacpu tu vzpomínku dolů, *hodně* dolů, spolu s víkem na úložné bedně, v níž leží deka. Když mě pátrací a záchranná služba našla, sbalili mě přímo tam, kde jsem byla, a odvezli mě – žádné balení, žádné kufry. Držela jsem se té dečky, i když jsem byla ve svých jedenácti letech už moc velká na to, aby mi ještě poskytovala pohodlí. Proto se jí stále držím i teď. Ani nevím proč, když mi častěji připomíná mé chyby než mámu.

Než zamírím na můstek, ohlédnu se do své kajuty. Stěny jsou pusté a prázdné, odrážejí kovovou ozvěnu. Na mém lůžku je jen polštář a lůžkoviny a dost oficiálních kombinéz Veruxu, aby mě udržely naživu, dokud nedorazíme na *Ginsburg*. Vůbec to nevypadá jako domov, kterým kajuta bývala. Ale je lepší mít drsnou realitu přímo před očima. Připadalo mi to jako trik, když jsem si pořád namlouvala, že se to nestane, spíš dřív než později, když jsem si nalhávala, že můj domov jednoho dne nezmizí. Takhle se tomu aspoň – bez ohledu na to, kolik dní mi tu ještě zbývá – rozhodnu čelit, místo abych dál lpěla na zoufalé iluzi.

Tak to aspoň vidím já. Druzí na to mohou mít jiný názor.

Cestou ze dveří narazím do Kanea – ramenem do jeho hrudi –, když vychází ze své kajuty. Nepochybně ho z ní vytáhl triumfující Voller nebo pocit, že loď zpomaluje, když dosáhla svých souřadnic.

„Až po tobě.“ Kane ustoupí a gestem mi naznačí, abych šla napřed, ale vyhýbá se mému pohledu. Kudrnaté vlasy má rozčuchané a levý spánek mu zdobí mastný otisk prstu. Obnošenou kombinézu má rozepnutou až do pasu, rukávy uvázané kolem pasu. Pod nimi vykukuje bavlněné tričko, které také vypadá opotřebovaně, ale na dotek měkce. Představa, jak se mu tváří tisknu na hrud', na tu látku, mě na chvíli zarazí.

Ale jen na chvíličku.

Beze slova projdu kolem. Moje rameno je však stále teplé a elektrizující z toho nečekaného kontaktu.

Nech toho, Claire. Nedělej to.

Voller sotva počká, až překročím práh můstku. „Vidíš, říkal jsem ti to.“ Vymrští ruku směrem k průzoru v přední části můstku, který ukazuje prázdný rozlehlý prostor. „Nic.“

„Co nouzový signál?“ zeptám se Lourdes.

Otočí se na křesle ke mně. „Tady je slabší. Ale souřadnice jsou správné.“ Zamračí se a svrstí hladké čelo. „Já prostě nechápu –“

„Protože komunikační síť zesílila nouzový signál,“ promluví do interkomu Nysus. „Jsme teď blíž ke zdroji, ale to znamená, že signál z majáku zachycujeme přímo. Taky jsme teď mimo komunikační síť, takže signál nemá stejnou štávu.“

„Mimo komunikační síť“. Tak daleko jsem ještě nikdy nebyla. Nikdo z nás. Naší prací je doslova *komunikační síť*. Žijeme a pracujeme na ní jako pavouk, který souká a spřádá hedvábná vlákna, kontroluje a znovu prověřuje body spojení.

Je těžké nemít při pohledu z průzoru trochu závrať, asi jako když hledíte dolů na zem z extrémní výšky. Nebo do nekonečného černého moře, které nás prostě celé pohltí, aniž by se zaobíralo výčitkami svědomí nebo po nás zanechalo nějakou stopu.

„Jaký máme náboj?“ zeptám se Vollera. Pokud se dostaneme do potíží takhle daleko, jediné plavidlo v dosahu, schopné zachytit nouzové volání, budeme paradoxně *my*. Tedy pokud bychom byli tam, kde jsme měli být. Což nejsme.

„Jo, jo, v tomhle jsme v pohodě,“ odvětví Voller a mávne rukou, aby zahnal mé obavy. „Ale můžeme už odsud sakra vypadnout?!“ Nakloní se dopředu, aby se podíval průzorem nahoru. „Jsme daleko mimo známé území, a já bych byl radši, kdyby nás nezfackoval nějaký podělaný asteroid nebo něco takovýho.“

Poprvé za tu dobu, co ho znám, se zdá být trochu nespůj.

„Rozumím,“ odpovím. „Hned, jakmile objasníme signál.“
Voller záupí.

„Takže, Nysusi, ty říkáš, že to, co dostáváme, pochází ze samotné lodi,“ řeknu.

„Správně,“ přisvědčí Nysus.

Voller si dlaněmi promne obličej. „Žádná loď není!“

Lourdes se na něj zlostně podívá. „Něco tu je. Nemá to ozvěnu, jakou by měl falešný signál. A mělo by to být přímo tady. Ale nedostávám žádná upozornění na kolizi. Nic nevidím ani přes průzory, ani na kamerách.“ Lourdes mávne rukou směrem k šesti monitorům seřazeným po stranách malých tabulek z tlustého skla v přední části můstku.

Její hlas zní frustrovaně. A je to pochopitelné. Venku máme kamery, které pokrývají téměř všechny možné úhly naší lodi a okolí. Ale nemáme skenery jako větší transportní, vojenské a průzkumné lodě. Čmuchadla s krátkým dosahem, která se pohybují od jednoho majáku k druhému, je prostě nepotřebují. Podnikáme krátké přesuny ve známém prostoru, mezi body, které jsou zmapované, sledované a navštěvované už léta, daleko mimo dopravní trasy používané velkými hochy, takže je jen malé nebezpečí, že na něco narazíme.

Ale tady venku? Všechno je o něco méně jisté, o něco méně definované. Spíš jako hledání cesty v lese, místo abyste si to svištěli po dobře vyasfaltované maglev dálnici.

Takže... co teď?

„Zapni pracovní světla na zádi,“ promluví za mnou Kane.

Ohlédnu se a zjistím, že se opírá o přepážku, ruce založené na prsou.

Voller se na něj pohrdavě podívá. „Jsem si docela jistej, že bych si toho všiml, kdybychom kolem toho proletěli, šéfe.“

Kane si ho neвшímá, a stoupne si dokonce ke mně. Na volném prostoru uprostřed můstku je pro nás dva docela těsno. Jeho ruka se otře o moji. „A změň naši současnou polohu o úhel minus pětadvacet procent.“

Najednou je mi jasné, kam tím Kane míří. „Udělej to,“ řeknu Vollerovi. Všichni máme svá slepá místa. A jako rodilí a odchovaní obyvatelé planety máme jedno obzvlášť slepé.

Voller zavrtí hlavou, ale udělá, co po něm chci, a celou dobu si něco mumlá pod vousy.

„ Lourdes, dej na všechny obrazovky záběry ze zadní kamery, “ řeknu.

Zářivé paprsky světla, kterými osvětlujeme majáky, abychom mohli pracovat – utahovat nebo vyměňovat všechny ty malé šroubky –, se rozsvítí. Na monitorech zableskne náhlý výboj jasu, který zahladí obrazy bílou září, dokud se kamera nepřizpůsobí, a pak...

„Do prdele,“ vydechne Voller.

Na monitoru se kolmo k nám, jako kovově lesklý měsíček citronu v temném čaji vesmíru, vznáší loď. „Nechápu, jak... jsi...“ Lourdes upřeně hledí na obrazovky. Připouštím, že to spíš připomíná kouzelnický trik. Podívejte se tamhle a – tadá!

Kane se na mě zabubí. „Ve vesmíru není žádné ‚dole‘.“ Je to věta, která se na školení síťového týmu Veruxu opakuje pořád dokola, až se z ní mezi síťovými týmy stal vtíp. Při jednom z předchozích turnusů jeden z členů mého týmu, Gerta, vyvěsil nad záchod nápis „Ve vesmíru možná není žádné ‚dole‘, ale tady docela určitě ano. Miřte dobře, prosím“.

Ale myšlenka, že něco je stejně pravděpodobně pod vámi jako nad vámi, je pro ty z nás, kteří vyrostli s hlínou pod nohama a nebem nad hlavou, těžko uchopitelná.

Nutkání oplatit Kaneovi úsměv je příliš silné, než abych mu odolala, a tak se podvolím. Jen na okamžik.

Drží můj pohled příliš dlouho a mnou projede pocit spojení, jako příjemný elektrický výboj.

„Počkat, počkat,“ promluví Lourdes a přitáhne naši pozornost zpátky k sobě. Zamžourá na monitory a pak vstane, aby se podívala Vollerovi přes rameno, dokud ji rukou neodežene jako buzučího komára. „Jsme ještě nejméně dvacet kilometrů daleko. To znamená, že...“

„... je to sakra obrovský,“ prohlásí Voller. Bezpochyby nemá radost z toho, že mu někdo dokázal, že se tak kolosálně zmýlil. „Co s tím máme podle tebe dělat, VT? V žádném případě nemůžeme přepravovat cestující z lodi, která –“

„Proč to vypadá... tak divně?“ Lourdes na obrazovce sleduje obrys lodi, zaoblené dno, špičaté konce a drobné tmavé knoflíky průzorů podél jednoho viditelného boku.

Poznání se ve mně rozezní jako náhlý a nelibozvučný tón. *Ne. To nemůže být pravda.*

„Takovou osobní loď jsem ještě neviděla,“ žasne Lourdes. „To nahoře jsou snad komíny? K čemu? A paluby jsou na obou koncích otevřené. To prostě nemůže být pravda. To by přece znamenalo obrovská prosklená oddělení. Tohle nikdo nedělá. Bylo by to příliš riskantní.“

Po kůži mi přeběhne mráz a v levém uchu mi opět začne hučet a prskat. Lourdes má pravdu. Tohle *už*... nikdo nedělá. Abych byla spravedlivá, pokud vím, udělali to jen jednou.

Kane vedle mě se nehýbe. „Připadá ti to jako...“

„Jo,“ odpovím, ale vyjde ze mě spíš ohromený šepot. Zkusím to znovu. „Ano, připadá.“

Voller se pozvedne z křesla do podřepu, aby si to prohlédl zblízka. „Ne. V žádném případě.“ Nevěřicně se na nás ohlídně.

„Cože?“ zeptá se Lourdes. Kane si odkašle, ale jeho slova stejně zní drsně. „Chtěli, aby to vyvolalo nostalgii. Aby se cestující cítili příjemněji, když se jim připomene něco známého. Vzhled měl napodobovat rekreační plavidlo, výletní loď pro oceán na Zemi. V dobách, kdy to ještě šlo.“ Odmlčí se. „Můj táta a můj strýc tehdy... pracovali pro CitiFuturu, ještě než společnost koupil Verux. Dělalí na téhle lodi některé instala-térské práce. I na té druhé, sesterské lodi – už si nevzpomínám, jak se jmenovala.“

„*Cassiopeia*,“ doplním tiše.

Kane přikývne. „To je ono. Pak ji... vyřadili z provozu.“

„Ale co –,“ začne Lourdes.

„Byla zničena. Vyletěla do povětří!“ vybuchne Voller. Hádá se se všemi, a s nikým, jen s faktem existence lodi. Bodne prstem směrem k obrazovce. „Katastrofální porucha motoru. CitiFutura spěchala, aby stihla datum startu, a někdo to podělal. CitiFutura šla kvůli té chybě ke dnu.“

„Fámy z chatovací místnosti, nepodložené spekulace,“ promluví Nysus přes interkom soustředěným tónem, který napovídá, že se hrabe ve stažených vláknech fóra a hledá další informace. „Po zmizení našly pátrací a záchranné lodě na předpokládaném kurzu kovové úlomky, které mohly být součástí trupu. Nebo taky ne. CitiFutura podala hlášení o totální ztrátě, ale neexistoval žádný důkaz. Všichni tehdy měli své teorie a pak začaly soudní spory.“

„Jaké ‚soudní spory‘?“ Lourdes téměř vykřikne. „O čem to proboha mluvíte?“

Odtrhnu pohled od záhady, která se stala skutečností a právě se vznáší na monitorech přede mnou, a podívám se na Lourdes.

Rozčíleně zvedne ruce a dožaduje se tím němým gestem vysvětlení. Zdá se mi nemožné, že by to nevěděla, ale pak si uvědomím, že v době, kdy se tohle všechno dělo, byla nejspíš batole.

„Tohle“ – ukážu na obrazovku – „je *Aurora*. První – a jediná – luxusní vesmírná výletní loď. Všechny možné vymoženosti, jaké si dokážeš představit. Zlaté kohoutky...“ To je vždycky detail, který zmíním, protože mi utkvěl v paměti.

„Podlahy ze skutečného dřeva, káva ze skutečných zrn, maso, které bylo kdysi živé,“ dodá Voller a zní to zároveň ohromeně i hořce.

„Před dvaceti lety vyrazilo pět set cestujících a sto padesát členů posádky na první plavbu po Sluneční soustavě,“ vysvětluji. „Měla trvat rok. Jenže po šesti měsících *Aurora* zmizela. Všichni na palubě byli považováni za ztracené.“

„Jedna z největších vesmírných katastrof v dějinách lidstva a vysoko na seznamu neřešitelných záhad,“ dodá Nysus a zní to až příliš vzrušeně. Každý nerd má holt svůj den.

Lourdesin pohled téká sem a tam mezi obrazem *Aurory* na monitoru a mnou. „Až doteď...“ zamumlá.

„Jo. Až doteď,“ řeknu.

„Do prdele,“ zašeptá a vědomě či nevědomě opakuje Voller. „Kde to celou tu dobu bylo?“ zeptá se normálnější hlasem.

„Nemám tušení,“ řeknu a založím si ruce na prsou, jako by mi to mohlo zpomalit divoce tlukoucí srdce. *Aurora. Tady.* „Tohle je zatraceně daleko od místa, kde se naposledy ohlásili. Myslím, že takhle daleko ani neměli být.“

„Protože to by neměl nikdo,“ zamumlá Voller, ale už ne tak podrážděně jako předtím.

Lourdesiny prsty přelétnou po ovládacích panelech. Obrazy na monitorech se zatřpytí a na okamžik se rozostří, než se vrátí, o něco větší než předtím.

„Omlouvám se, kamery nejsou určeny k tak velkému zvětšení. Tohle je to nejlepší, co dokážu,“ vysvětluje Lourdes. „Ale koukněte se, rozhodně žádné známky výbuchu. Aspoň ne z tohoto pohledu.“

Má pravdu. Pravý bok lodi vypadá stejně leskle a nedotčeně jako na videích z odjezdu, která zpravodajské stanice po startu – a pak znovu po zmizení – stále dokola ukazovaly.

Ta videa jsem fascinovaně sledovala ve skupinovém domově a už jsem si plánovala cestu ke hvězdám. Kdybych byla o pár let starší, prosila bych, půjčovala bych si i bych vydírala, jen abych se dostala do posádky té lodi. Ještě týdný po startu jsem snila o budoucích plavbách, o budoucích šancích.

„Loď je unášena,“ říká Voller. „Nemá pohon.“

„Ani se neozývá komunikační ruch,“ dodá Lourdes neochotně. „Posílám odpověď na jejich nouzové volání od chvíle, kdy jsme ho poprvé zachytili, ale... nic.“ Zaváhá. „Myslíte, že je tam ještě někdo naživu, nebo...?“

Šest set padesát životů. Šest set padesát letl.

Na můstku zavládne ticho. Loď působí chladně a nehybně; na jejím vyleštěném trupu se třpytí mráz. Ani bliknutí světla z některého z malých kulatých okének, které by naznačovalo život.

„Podle záznamů měla *Aurora* systém na výrobu vody. V té době nejmodernější,“ ozve se konečně Nysus přes interkom. „Ale zásoby jídla měli jen na osmnáct měsíců. Asi si mysleli, že to bude stačit na to, aby se k nim někdo dostal, kdyby se dostali do potíží.“

Jenže to se z nějakého důvodu nestalo.

„Panebože,“ zamumlá Lourdes a zatahá za kapsli na řetízku na krku, která obsahuje svitek. „Chudáci lidi. Umírali tu hlady, úplně sami a –“

„To my nevíme,“ vmísí se do řeči konejšivě Kane. „Je možné, že použili únikové moduly. Odtud to nemůžeme poznat.“ Ostře se na mě podívá, ale já nevidím důvod, proč Lourdes lhát.

Je to možné? – Jistě, ale pokud ano, ty únikové moduly se také nikdy nenašly. A kdyby se cestující katapultovali v těchto místech? – Došel by jim vzduch dávno předtím, než by je přišel někdo zachránit. Jiná, stejně strašná smrt.

Ale o tom raději pomlčím. Řekli mi, že mám „kavalírský postoj ke smrtelnosti“. Psycholog, kterého Verux přivedl, aby mě zhodnotil po pobytu na Ferrisově základně, mě tímto skvostem označil poprvé, a od té doby mě provází. To hodnocení – z doby, kdy jsem byla ještě malá holka – mi zabránilo účastnit se průzkumných misí Veruxu a mám podezření, že sehrálo roli i v tom, že mě odmítli jmenovat kapitánkou transportu. Být „kavalír“ se zřejmě vykládá také jako „bezohledný“.

Což není pravda. Nejsem bezohledná k nikomu, kromě sebe, a nikdy jsem nepřišla o nikoho ze svého týmu. Ale řeknu vám toto: Jakmile jste jednou v pozici, kdy vidíte umírat všechny, které jste kdy znali, kdy vidíte, jak jim pomalu mizí světlo z očí a mění se z té kouzelné směsice zvláštností, zvyků, preferencí a snů na bezvládné hromádky zuboženého masa a kostí, uvědomíte si nejen to, že život je vzácný, ale také, že smrt je naprosto nevyhnutelná. Ať děláte, co děláte. Lidé, které milujete, jednoho dne zemřou – a někdy se to stane dřív, rychleji a strašlivěji, než si dokážete představit. Někdy je to dokonce *vaše* vina.

Raději čelím této konkrétní nevyhnutelné realitě, než abych předstírala, že neexistuje. Stejně tak raději omezím své náklonnosti. Ke komukoli. Proč si tu bolest připravovat? Ale zřejmě mě takové myšlení dělá „odtažitou“, „chladnou“, a jak jsem jednou zaslechla, „tak trochu děsivou“.

„Musíme se vrátit,“ říká Kane. „Spojte se s dispečinkem. Někoho tam pošlou. Pátrací a záchrannou službu.“

Oceňuji Kaneův optimismus, naději, která z něj vyvěrá. Je to vlastnost, která mi chybí.

Jenže tady není co zachraňovat. Tohle je prostě a jednoduše *vyzvednutí*. A pokud je to tak...

Prohlížím si pozorně *Auroru*, tmavá okna, studené motory, pravděpodobný luxus – a hrůzu – uvnitř. Jen náklady na postavení musely být miliardové. A to bylo před dvaceti lety.

Hlavou se mi mihne ošklivá myšlenka. Naše předpisy vycházejí ze starých námořních zákonů. Dokonce i pro relativně obskurní věci, které se tu nestávají tak často jako v dobách španělských galeon a navigace podle hvězd.

Ale nenárokovaný vrak je nenárokovaný vrak.

„Na co čekáš?“ zeptá se Lourdes Vollera, jehož ruce se na panelech nehýbou. „Vypadneme odsud a nahlásíme to.“ Zachvěje se. „Je to jako dívat se na masový hrob.“

Nemýlí se. A přesto by mi... tucet těch údajných zlatých kohoutků – označených jménem *Aurora* – bohatě stačil na založení vlastní dopravní společnosti. Když ne ve skutečné tržní hodnotě, tak na černém trhu s kuriozitami a suvenýry by to určitě šlo. Nemusíte být „zaměstnatelní“ ani „lidoví“, když jste šéf.

Vollerova noha poskakuje v nervózním rytmu, ale jeho ruce zůstávají v klidu.

Je možné, že jsme s Vollerem pro jednu na stejné vlně?

Lourdes na mě nejistě pohlédne. „VT?“

„Claire,“ promluví Kane a v jeho hlase zazní varování. V reakci na mé mlčení si Voller natočí křeslo směrem ke mně, hlavu zamyšleně nakloněnou. Ať už v mém výrazu vidí cokoli, musí to potvrdovat, co si myslí, protože se mu po úzké tváři pomalu rozprostře úsměv.

„No jo,“ řekne a ukáže na mě. „Přesně tak. Tak o takovém bláznovství mluvím. Seru na *Ginsburg*. Budeme bohatí!“

Voller se otočí, natuká souřadnice a LINA zrychlí a vyšle nás k *Auroře*. Naše těla se při náhlé změně směru mírně zakymácejí,

jak mikrogravitační generátor reaguje a přepočítává, co pro nás znamená „dolů“. Na okamžik se mi zavlní žaludek, ale nejsem si jistá, jestli je to náhlým pohybem, nebo rozhodnutím, které jsem právě učinila.

„Nemáme tušení, co se stalo,“ řekne mi Kane a mírně se odkloní, aby měl prostor otočit se a podívat se mi do tváře. „Ani nevíme, jestli je to bezpečné –“

„Neuškodí prověřit to,“ řeknu a založím si ruce na prsou.

„Neuškodí?“ zopakuje nevěřicně Kane. „Děláš si srandu?“

„Co se to děje? Co to děláš?“ ptá se Lourdes Vollera a v jejím hlase sílí úzkost.

„Zákon o nálezším, zlato,“ houkne Voller.

Ušklíbnu se. Má pravdu, ale to neznamená, že to musí říkat tak morbidně.

„Co to znamená?“ Lourdes se podívá na mě a na Kanea.

Ale Kane ustoupí, zvedne ruce v gestu odevzdanosti nebo snad frustrace a pak se odpotácí z můstku.

„Znamená to, že jsme našli *Auroru* a že je opuštěná,“ odpovím. Nebo přinejmenším neobydlená nikým, kdo ještě dýchá, a tudíž si ji můžeme nárokovat. „Což znamená –“

Do řeči se vloží Voller. „Že je naše.“